

Arrest

nr. 205 138 van 11 juni 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. VANHALST
Merlostraat 6B / bus 49
1180 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X, op 2 oktober 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 augustus 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 4 september 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VANHALST, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt samen met haar moeder, echtgenoot en twee kinderen op 15 september 2009 België binnen, en vraagt op dezelfde dag asiel aan. Op 25 juni 2010 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arresten nrs. 51 614, 51 615 en 51 616 van 25 november 2010 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster en haar familie.

Op 21 juni 2010 dienen verzoekster en haar familie een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 30 september 2010 wordt de aanvraag onvankelijk verklaard.

Op 6 september 2011 wordt de aanvraag ten aanzien van verzoeksters moeder ongegrond bevonden. Op 8 februari 2013 wordt de aanvraag ten aanzien van verzoekster en de familie ongegrond bevonden.

Op 4 oktober 2011 dient verzoeksters familie een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 12 februari 2013 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 118 229 van 31 januari 2014 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

Op 28 oktober 2011 dient verzoeksters moeder een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 12 februari 2013 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 106 674 van 12 juli 2013 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

Op 30 april 2013 dienen verzoekster en haar familie een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Nadat de aanvraag op 27 mei 2013 onvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 6 september 2013 ongegrond bevonden. Bij arrest van de Raad nr. 162 437 van 19 februari 2016 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 20 juli 2013 dienen verzoekster en haar familie een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 3 september 2013 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 162 438 van 19 februari 2016 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 6 september 2013 wordt aan verzoeksters moeder een inreisverbod (bijlage 13^{sexies}) voor drie jaar opgelegd. Bij arrest van de Raad nr. 162 460 van 19 februari 2016 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 30 december 2013 dienen verzoekster en haar familie een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Nadat de aanvraag op 29 januari 2014 onvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 17 maart 2014 ongegrond bevonden. Bij arrest van de Raad nr. 162 432 van 19 februari 2016 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 6 mei 2014 dienen verzoekster en haar familie een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 12 juni 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 31 juli 2014 dienen verzoekster en haar familie een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 15 oktober 2014 wordt de aanvraag zonder voorwerp verklaard.

Op 4 augustus 2014 dienen verzoekster en haar familie een zesde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 27 augustus 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 15 oktober 2014 worden aan verzoekster en haar familie bevelen gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arresten van de Raad nrs. 162 461, 162 462 en 162 463 van 19 februari 2016 worden de beroepen tegen deze bevelen verworpen.

Op 26 februari 2015 dienen verzoekster en haar familie een zevende aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 6 maart 2015 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 162 428 van 19 februari 2016 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 12 oktober 2015 dienen verzoekster en haar familie een achtste aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 13 november 2015 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt ingetrokken op 22 februari 2016.

Op 24 maart 2016 geeft de arts-adviseur zijn advies.

Op 5 april 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag onvankelijk is doch ongegrond. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer 189 653.

Op 12 juli 2017 dient verzoekster samen met haar familie een aanvraag in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 14 augustus 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag onontvankelijk is. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer 212 633.

Op 14 augustus 2017 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw,

Naam, voornaam: G., L.

geboortedatum: (...) 1979

geboorteplaats: Jerevan

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen zeven (7) dagen na de kennisgeving..

Betrokkene dient vergezeld te worden door:

G. H. geboren op 08.09.2000, nationaliteit: Armenië

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekster niet aantoonbaar op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Het beroep tot nietigverklaring is gebaseerd op dezelfde middelen zoals geformuleerd en uiteengezet in de vordering tot schorsing ;

Schending van het vertrouwensbeginsel, objectiviteitsprincipe, motiveringsplicht (art. 2 – 3 van de wet van 29 juli 1991), de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Fundamentele vrijheden ;

Het negeren van het belang van het kind in overweging te nemen !

Eveneens schending van de algemene zorgvuldigheidsplicht en dus een beoordelingsfout ;

DOORDAT :

1)Verzoekster is inderdaad niet in het bezit van een geldig visum - doch zij meent om volgende redenen, reeds kort aangehaald in de rubriek welke het belang van dit verzoekschrift aantoon - hiervoor volgende motieven aan te brengen ter verrechtvaardiging van de aanvraag tot vernietiging/ schorsing van het bevel om het grondgebied ; :

2)dat de minderjarige zoon G. H., welke haar vergezelt, nog schoolgaand is zoals blijkt uit het bijgevoegd schoolattest van het Sint-Jozefinstituut van 05.09.2017 ;
(stuk 3)

3)dat de inwonende dochter G. L. eveneens schoolgaand is, zoals blijkt uit bijgevoegd schoolattest van het Katholiek Secundair Onderwijs Mortsel van 30.06.2017 ;
(stuk 4)

4)het heropstarten van problemen bij terugkeer van haar moeder T. R. gezien haar azeri-afkomst

5)de toch ernstige gezondheidsproblemen van haar moeder, gezien haar toestand met jaren aan het verslechteren is en dat niettegenstaande de arts-adviseur van Dienst Vreemdelingenzaken de diverse aanvragen machtiging tot verblijf tot nog toe als onontvankelijk en/of ongegrond heeft verklaard dit geen suitsluitsel biedt van de ernstige toestand van deze persoon ;

Dat bijgaand een kopij van een standaard medisch getuigschrift (type formulier DVZ) van 20.06.2017 gevoegd wordt dat in de rubriek A/Medische voorgeschiedenis en rubriek B/Diagnose de reeks pathologiën aanduidt welke regelmatig heropvlakkeren en meestal onverwachts een hospitalisatie verzeisen van mevrouw T. R. ;
(stukken 5)

Dat verzoekster mantelzorgster is ;

Dat de zorgen zeer onvolledig beschikbaar en zeer moeilijk, zelfs onmogelijk toegankelijk zijn in het herkomstland ;

Dat in deze omstandigheden geen opvolging kan verzekerd worden ;

6)dat de beslissing om het grondgebied te verlaten van 14.08.2017 (Bijlage 13) geenszins rekening houdt met het belang van het kind

- noch met het kind vermeldt in de Bijlage 13 , G. H. ;
- noch met zijn zopas meerderjarig geworden zuster G. L. ;

7)Dat de taalproblematiek een grote rol speelt : de kinderen schrijven noch in het Armeens noch in het Russisch, wat een tweejarige schoolachterstand zou veroorzaken moesten zij hun lange belgische schooljaren verlaten om in Armenië verder school te gaan ;

Dat bijgaand recentelijk handgeschreven document van G. H. het volgende citeert :

« Ik H. G. geboren op (...)2000 in Yerevan Armenia, ben momenteel 17 jaar oud en « woon al sinds mijn 9 in België. Ik volg 4de jaar Sociale en Technische wetenschappen in « Sint- Jozefsinstituut Borsbeek. Ik kan niet in Armeens schrijven of lezen. Ik praat alleen « Armeens met mijn ouders. Ik spreek Nederlands met mijn vrienden en mijn zus. Ik kan schrijven « en lezen in Nederlands, Frans en Engels »(stuk 6)

7)Dat bij eventueel vertrek van de moeder met het kind, dit een breuk zou betekenen van de gezinseenheid en het familiaal leven – een niet naleving van artikel 8 van het E.V.R.M.

Uit deze diverse aangehaalde probleempunten blijkt dat bij het nemen van de beslissing in BIJLAGE 13 DVZ geen belangenafweging gemaakt heeft :

-geen rekening houdt met het belang van het kind (of van de kinderen) ;

-geen rekening houdt met de psychologische en pedagogische nefaste gevolgen voor de ontwikkeling van een kind bij het plots schoolverlaten en terechtkomen in een niet aangepaste omgeving ;

- geen rekening houdt met de artikelen 3 (onmenselijke behandeling bij terugkeer van een erg zieke persoon gezien het grotendeels ontbreken van de middelen ter plaatse in combinatie met iemand van

azeri-afkomst in combinatie met een sluimerende oorlog in Karabach) en 8 van het E.V.R.M. (geen gezinsleven meer-afwezigheid van woning (verkocht voor het vertrek van de familie naar België)

Dat al deze elementen zich in detail in het Administratief dossier van DVZ bevinden, doch hiermede werd geen rekening gehouden, geen enkele belangenafweging gemaakt ;

Dat hierdoor de besluitvorming van DVZ gebrekkig is (geen rekening houdt met hogere rechtsnormen dan enkel met het artikel 7 van de vreemdelingenwet van 15.12.1980) en bijgevolg dient het bevel om het grondgebied te verlaten van 14.08.2017 betekend op 04 september 2017 vernietigd te worden ;”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Repliek op de middelen tot nietigverklaring van verzoekende partij.

In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- *Het vertrouwensbeginsel,*
- *Het ‘objectiviteitsprincipe’,*
- *De motiveringsplicht,*
- *Het zorgvuldigheidsbeginsel,*
- *Art. 3 en 8 EVRM.*

Er zou tevens sprake zijn van een ‘beoordelingsfout’.

Vooreerst merkt verweerder op dat door verzoekende partij niet wordt ingegaan op de in het middel voorgehouden schending van het objectiviteitsprincipe. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

7/10

De verweerder acht dit middel voorts niet ontvankelijk, in zoverre verzoekende partij de schending van de “motiveringsplicht” opwerpt.

Immers, er werd terecht reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verweerder niet de loutere vermelding van een motiveringsgebrek in termen van een schending van “de motiveringsplicht”.

Er bestaan namelijk diverse types van motiveringsplicht, beheerst door onderscheiden rechtsregels en met eigen kenmerken.

De verweerder is derhalve van oordeel dat dit onderdeel van het enig middel van verzoekende partij in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

Voor zover de Raad de kritiek van verzoekende partij toch enige pertinentie zou menen te kunnen toedichten, en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat deze kritiek geenszins kan worden aanvaard.

Verweerder laat gelden dat het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op 1determinerend motief, m.n. de vaststelling dat verzoekende partij illegaal in het Rijk verblijft (art. 7, eerste lid, 1°).

Dit motief wordt door verzoekende partij niet betwist.

Verzoekende partij haalt louter aan dat haar kinderen schoolgaand zijn, dat haar moeder ziek is en dat een terugkeer voor de kinderen moeilijk zou zijn omwille van een ‘taalproblematiek’.

Verweerder laat ter zake gelden dat deze argumenten al (meermaals) door verzoekende partij werden aangehaald, en door de gemachtigde van de Staatssecretaris al werden beoordeeld. De gemachtigde van de Staatssecretaris oordeelde dat deze argumenten niet verhinderen dat verzoekende partij terugkeert naar het land van herkomst (zie de onontvankelijkheidsbeslissing van 14.08.2017).

Waar verzoekende partij zou voorhouden dat met deze beweringen geen rekening werd gehouden, moet dan ook worden vastgesteld dat haar betoog feitelijke grondslag mist.

Dat geen belangenafweging zou zijn gemaakt met betrekking tot de kinderen, is al evenzeer volstrekt onjuist, nu in de gemachtigde van de Staatssecretaris uitdrukkelijk heeft gemotiveerd in de mee betekende onontvankelijkheidsbeslissing van 14.08.2017 dat:

- *Enkel de zoon minderjarig is – de dochter van verzoekster is meerderjarig en is niet langer leerplichtig;*
- *Het niet aannemelijk is dat de kinderen in Armenië niet kunnen aansluiten op school;*
- *Beide kinderen in Armenië geboren zijn en een groot deel van hun kinderjaren daar hebben doorgebracht (resp. 9 en 10 jaar);*
- *Het ongeloofwaardig is dat verzoekster en haar echtgenoot hun kinderen de Armeense cultuur en taal niet zouden hebben bijgebracht, daar waar ze altijd wisten dat hun verblijf slechts voorlopig was;*
- *Het ongeloofwaardig is dat de kinderen thuis geen Armeens zouden spreken.*

De bewering van verzoekende partij als zou met de belangen van de kinderen geen rekening zijn gehouden, mist aldus grondslag.

Waar verzoekende partij zich beroept op het vertrouwensbeginsel, laat verweerder gelden dat dit beginsel inhoudt dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Van dergelijke rechtmatige verwachtingen kan in casu geenszins sprake zijn. Integendeel, uit het feitenrelaas blijkt dat verzoekende partij (en haar familieleden) gedurende jaren de ene aanvraag na de andere hebben ingediend, die allen werden afgewezen. Bovendien werd meermaals een verwijderingsmaatregel betekend.

Verzoekende partij toont verder allerminst aan dat er sprake is van een schending van art. 8 EVRM.

Verzoekende partij verwijst naar haar minderjarige kinderen.

Verweerder laat ter zake gelden dat de kinderen, net zoals verzoekende partij en haar echtgenoot, illegaal in het Rijk verblijven. Er is bovendien slechts één minderjarig kind (H.).

Van verzoekende partij en haar echtgenoot wordt dan ook verwacht dat zij beiden het land verlaten, en dit samen met hun (minderjarige en meerderjarige) kinderen.

Van een schending van art. 8 EVRM kan in die omstandigheden geen sprake zijn.

Zie:

“Voor zover uit hun betoog blijkt dat verzoekers artikel 8 EVRM geschonden achten, dient de Raad vast te stellen dat de bestreden beslissing geldt voor het hele gezin en dan ook niet kan ingezien worden hoe de bestreden beslissing ‘het gezin van verzoekers ontwricht’.” (R.v.V. nr. 110.110 dd. 19.09.2013)

“Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de bestreden beslissing ertoe leidt dat de gezinscel zou worden verbroken. Zowel verzoeker als zijn echtgenote kregen immers beiden een weigeringsbeslissing.” (R.v.V. nr. 132.810 dd. 05.11.2014)

Verzoekende partij legt ook geen feitelijke grondslag voor van haar beweringen. Zij maakt misbaar over het wegtrekken van de kinderen uit het land, maar toont niet aan dat hierdoor psychologische schade zou worden geleden (anders dan de schade die hen werd toegebracht door hun ouders, die ervoor gekozen hebben om de kinderen illegaal in het land te laten verblijven). Zij bewijst al evenmin dat scholing in het land van herkomst niet mogelijk is.

De voorgehouden schending van art. 8 EVRM kan niet worden aangenomen.

Verzoekende partij verwijst nog naar art. 3 EVRM, omwille van de ‘terugkeer van een erg zieke persoon gezien het grotendeels ontbreken van de middelen ter plaatse in combinatie met iemand van Azeri-afkomst in combinatie met een sluimerende oorlog in Karabach’.

Verweerder merkt op dat deze kritiek klaarblijkelijk geënt is op de medische situatie van mevr. R. T., die in casu evenwel niet de verzoekende partij is.

Dit onderdeel van het middel acht verzoekende partij dan ook onontvankelijk.

Verder laat verweerder gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 EVRM wordt begrepen, “die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht” (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu:

- verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt,
- verzoekende partij nooit een asielaanvraag indiende,
- de beweerde problemen in het land van herkomst wel werden ingeroepen door de schoonmoeder van verzoekende partij, en reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van een asielaanvraag, dewelke definitief werd verworpen,
- verzoekende partij gedurende verscheidene jaren in België verbleef en steeds kon rekenen op de bijstand van een advocaat, maar toch geen asielaanvraag indiende, wat toelaat te besluiten dat zij er zelf niet van overtuigd was dat zij in dreigde te worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een strikt hypothetische schending van art. 3 EVRM volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002...).

Een schending van art. 3 EVRM kan niet worden aangenomen.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte. De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken

voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen geeft verzoekster niet aan op welke wijze het door haar ingeroepen vertrouwensbeginsel en het “*objectiviteitsprincipe*” zouden zijn geschonden door de bestreden beslissing. Wat betreft het “*objectiviteitsprincipe*” wordt er bovendien op gewezen dat de Raad een dergelijk beginsel niet bekend is.

Het enig middel is, wat deze onderdelen betreft, niet ontvankelijk.

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten: ze is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster ontkent niet dat zij niet in het bezit is van de documenten die vermeld worden in de bestreden beslissing. Verzoekster slaagt er bijgevolg niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen. Er is evenmin sprake van een beoordelingsfout.

3.3.4. Inzake artikel 3 van het EVRM verwijst verzoekster naar de medische toestand van haar moeder en legt zij een medisch getuigschrift van haar moeder voor.

In dit verband wordt opgemerkt dat de bestreden beslissing verzoekster betreft en dat het belang bij het beroep persoonlijk moet zijn. Verzoekster kan niet verwijzen naar de gezondheidstoestand van haar moeder en het al dan niet ontbreken van de vereiste zorgen in het herkomstland om de nietigverklaring van huidige bestreden beslissing te verkrijgen. Dit onderdeel van het enig middel is onontvankelijk.

In de mate waarin verzoekster erop wijst dat zij mantelzorg verstrekt aan haar moeder, wordt opgemerkt dat aan verzoeksters moeder ook een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven, zodat verzoekster haar moeder kan vergezellen en blijvend mantelzorg kan verstrekken. In dit verband wordt ook verwezen naar punt 3.3.5. van dit arrest.

Waar verzoekster verwijst naar haar Azeri-afkomst en de sluimerende oorlog in haar land van herkomst, wordt erop gewezen dat de problemen omwille van haar Azeri-afkomst en de toestand in haar land van herkomst, reeds werden onderzocht in haar asielaanvraag, die werd verworpen bij arrest van de Raad nr. 51 615 van 25 november 2010. Verzoekster brengt geen andere elementen aan dan deze die reeds werden aangebracht in deze asielprocedure.

Verzoekster toont bijgevolg niet met concrete gegevens aan dat er sprake zou zijn van een risico op onmenselijke of vernederende behandeling bij een terugkeer naar het land van herkomst.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.3.5. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster voert aan dat zij met haar familieleden (moeder, echtgenoot, twee kinderen waarvan één minderjarig) in België verblijft.

Dit blijkt inderdaad uit de stukken van het administratief dossier.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Uit de bestreden beslissing en uit het administratief dossier blijkt niet dat het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, wordt betwist.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven. Verzoekster voert aan dat haar twee kinderen nog school lopen in België, dat geen rekening wordt gehouden met de belangen van het kind, dat de taalproblematiek voor het school lopen van de kinderen in Armenië zou spelen en dat zij een achterstand zouden oplopen, dat het vertrek van verzoekster met het minderjarig kind een breuk zou betekenen van de gezinseenheid.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief

wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

Verzoekster voert aan dat er geen rekening werd gehouden met de belangen van het kind. In dit verband wordt vooreerst opgemerkt dat verzoekster dit enkel kan doen geleden ten opzichte van haar zoon H. Dochter L. was op het ogenblik van de bestreden beslissing reeds meerderjarig en ontving een eigen bevel om het grondgebied te verlaten.

Uit de synthesesnota van 14 augustus 2017 die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat bij het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met volgende elementen:

“1) Hoger belang van het kind

-> hoger belang van het kind wordt niet geschaad daar de gezinseenheid volledig behouden blijft. Betrokkenen tonen niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst verkregen kan worden. Evenmin behoeft de scholing een speciale infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Wat betreft de bewering dat hun kinderen reeds 9 en 10 jaar oud waren bij aankomst in België, wat maakt dat zij reeds naar school gingen in het land van herkomst.

2) Gezin- en familielevens:

-> de gezinseenheid blijft volledig behouden, betrokkenen tonen niet aan dat er nog andere familieleden van hen in België verblijven.”

Bijgevolg blijkt hieruit dat wel rekening werd gehouden met de belangen van het kind. Er wordt vermeld dat de gezinseenheid behouden blijft, wat strookt met de gegevens van het dossier: aan heel de familie werden bevelen gegeven om het grondgebied te verlaten. Tevens wordt vermeld dat niet werd aangetoond dat de scholing niet in het land van herkomst kan worden verkregen en dat de scholing geen bijzondere infrastructuur vereist. Ten slotte wordt erop gewezen dat de kinderen reeds 9 en 10 jaar oud waren bij aankomst in België, wat maakt dat zij reeds naar school gingen in hun land van herkomst.

Waar verzoekster erop wijst dat haar zoon geen Armeens zou kunnen spreken of schrijven en in dit verband een stuk voorlegt, wordt opgemerkt dat dit niet strookt met het gegeven dat haar zoon tot zijn tien jaar in Armenië naar school is gegaan, wat inhoudt dat hij tot zijn tien jaar in deze taal werd onderwezen, zowel schriftelijk als mondeling.

Volledigheidshalve wordt ook vermeld dat de bestreden beslissing dateert van dezelfde datum als de weigeringsbeslissing inzake de aanvraag van de familie op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarin dit argument ook aan bod kwam en behandeld werd.

Er is evenmin een breuk met het gezin, omdat aan heel de familie bevelen werden gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoekster kan dus blijven mantelzorg verschaffen aan haar moeder, die daar nood aan heeft.

De aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Er is evenmin sprake van een manifeste beoordelingsfout.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET